

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Добрич, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Данчо Й. Д.

при участието на секретаря Илияна Ст. Георгиева
като разгледа докладваното от Данчо Й. Д. Административно наказателно дело № 20213230201334 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на В. Б. Р., ЕГН *****, с адрес: *****, против Заповед за задържане на лице с рег. № 1717зз-553/07.11.2021 г., издадена от Д. П. Д. – младши инспектор към Първо РУ при ОД на МВР – Добрич, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е разпоредено задържането на жалбоподателя за срок до 24 часа.

В жалбата се изразява становище, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответстваща на целта на закона. Твърди се, че задържането е било ненужно и неоправдано, използвани са физическа сила и помощни средства в нарушение на чл. 85 от ЗМВР, оспорва се наличието на правното основание на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, привеждат се доводи за нарушения на КЗПЧОС. Отправя се искане за отмяна на атакуваната заповед.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и моли атакуваната заповед да бъде отменена на изложените в нея основания. Иска се и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът Д. П. Д. – младши инспектор към Първо РУ при ОД на МВР - Добрич, редовно призован, явява се лично, не се представлява, като оспорва

жалбата и моли съдът да отхвърли същата.

Жалбата е подадена от легитимирано лице – адресата на заповедта, в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и пред надлежния съд, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът установи следната фактическа обстановка:

На 07.11.2021 г. ответникът Д. П. Д. и свидетелят СТ. Б. Б., и двамата полицейски служители при Първо РУ при ОД на МВР - Добрич били в състав на автопатрул, обслужващ територията на град Добрич, като ответникът Д. бил водач на автопатрула, а свидетелят Б. - старши на автопатрула. Около 12:00 часа на посочената дата, полицейските служители били изпратени от дежурния в ОДЧ (оперативна дежурна част) в квартал *****, във връзка с получен сигнал за запалена купчина листна маса, която силно задимявала бул. „Добруджа“, в резултат на което водачите на преминаващите автомобили не могли да виждат пътя и съществувала реална опасност за възникване на пътнотранспортно произшествие.

Полицейските служители Д.Д. и С.Б. отишли на посочения адрес и в действителност установили жалбоподателя по настоящото дело (В. Б. Р.), която била застанала до две големи купчини с листа, които горели, а Р. ги разбутала с дълга метална пръчка, за да ускори горенето. В резултат на действията на Р. се вдигал силен пушек, а на 2-3 метра имало пешеходна пътека. Полицейските служители се представили на Р., обяснили и за какво са дошли, като пред тях последната заявила, че тя е запалила огъня. Също така и разяснили, че има подаден сигнал на Единния европейски номер за спешни повиквания (ЕЕНСП) 112, за това, че няма видимост от запалените листа, като я предупредили, че ще ѝ бъде съставен протокол за полицейско предупреждение. Полицейските служители поискали личната карта на жалбоподателя по настоящото дело (В.Р.), като тя отказала да я даде, отказала да си каже и трите имена, като тръгнала да заобикаля полицейските служители. Ответникът Д.Д. застанал срещу Р. и ѝ казал, че се извършва полицейска проверка, поради което трябва да им даде данните си, за да ѝ бъде съставен протокол за предупреждение. Р. отговорила, че не я интересува и се

опитала да премине покрай полицейските служители, за да си влезе в двора на къщата. Тогава ответникът Д. хванал с дясната си ръка Р. за нейната дясна предмишница, за да я спре, в резултат на което последната започнала да вика „Пуснете ме идиоти, пуснете ме!“ (цитат). Чувайки виковете, от къщата излязъл съпругът на В.Р. - свидетелят Й. Неделчев Р., който започнал да вика: „Идиоти, какво правите, пуснете жена ми!“ (цитат). Р. хванала с лявата си ръка дясната ръка на Д., издърпала си ръката и го ухапала за показалеца. Д. си издърпал ръката и пуснал Р., като свидетелят Б. пристъпил към задържането ѝ. В момента, в който свидетелят Б. си извадил белезниците, Р. го ритнала три пъти в слабините. Б. се дръпнал, а Д. сложил единия белезник на дясната ръка на Р.. През това време свидетелят Й. Р., който вече бил дошъл до полицейските служители, започнал да отправя обидни думи към тях и да ги заплашва. Свидателят Б. си изкара радиостанцията, за да повика друг полицейски екип за съдействие, като свидетелят Р. се опитал да я избие от ръцете му. Р. била облечена с елече, което при опита да бъде задържана паднало на земята. Виждайки това Р. казал: „Защо я събличате, ще я ебете ли?“ (цитат), като започнал да снима с телефона си. Полицейските служители, въпреки оказаната съпротива, поставили белезниците на Р., като помолили Р. да стои настрана и да не се меси, разяснявайки, че ще му обяснят какво е станало. Свидателят Б. качил Р. на задната седалка на полицейския автомобил, като Р. продължила да буйства, да крещи и обижда, като ударила с крак стъклото на задната врата и казала на Р. да се обади на неустановено по делото лице на име Данчо. Д.Д. обяснил на Р., че ще бъдат отведени в Първо РУ при ОД на МВР - Добрич, поради което следва да си вземе личната карта. Свидателят Р. заявил, че нищо няма да му даде и продължил да разговаря по телефона. За да окажат съдействие, на място пристигнал втори автопатрул на Първо РУ на МВР - Добрич в състав – свидетелите ЗДР. АНДР. В. и Р. М. К.. Свидателят Р. продължил да отправя заплахи и към тях, с репликите „Знаете ли кой съм аз, ще ви уволня?“ (цитат), отказвайки да се качи в полицейския автомобил. Накрая Р. се качил в полицейския автомобил на свидетелите В. и К., като по пътя продължил да отправя заплахи към свидетеля В.. Жалбоподателят В.Р. и нейният съпруг – свидетелят Й. Р. били отведени в сградата на Първо РУ на МВР - Добрич. Там свидетелят Р. си казал имената и чрез неговите данни полицейските служители установили самоличността на жалбоподателя по настоящото дело, а именно – В. Б. Р..

Ответникът Д. П. Д. изготвил Заповед за задържане на лице с рег. № 17173з-553/07.11.2021 г. и съставил на В. Б. Р. АУАН (акт за установяване на административно нарушение) за нарушение по чл. 5 от ЗМВР, след което, последната е била освободена в 17:10 часа на същата дата (07.11.2021 г.)

Изложената фактическа обстановка съдът намира за безспорно установена въз основа на показанията на свидетелите СТ. Б. Б., ЗДР. АНДР. В. и Р. М. К., който пресъздават свои непосредствени възприятия, придобити в хода на извършваната от тях проверка и чиито показания са последователни, логични и безпротиворечиви, като липсва индиция за тяхната заинтересованост. Няма основания да не се дава вяра на тези свидетели, нито да се счита, че техните показания не са достатъчни за несъмнено установяване на обективната истина.

От решаващо значение в случая е и съответствието на показанията на посочените свидетели с останалите събрани обективни и достоверни доказателства по делото. В настоящия случай, такива са приобщените към доказателствения материал по делото 6 (шест) броя цветни снимки, направени от свидетеля Й. Р.. В действителност, снимките не са изготвени по реда на НПК и не представляват веществено доказателствено средство по смисъла на чл. 125, ал. 1 от НПК. Съдебната практика обаче приема, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т.н., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване, следва да се третираят като веществени доказателства по смисъла на чл. 109 от НПК, тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението (в този смисъл е и Решение № 390/02.10.2009 г. по н.д. № 393/09 г., II н.о. на ВКС). Ето защо, съдът счете за допустимо приобщаването по изложения начин на представените от процесуалния представител на жалбоподателя 6 броя снимки. Същите обаче подкрепят не тезата на жалбоподателя, а твърденията на разпитаните като свидетели полицейски служители.

Тук е мястото да се отбележи и следното: Непосредствено след инцидента, ответникът Д. П. Д., както и свидетелят С.Б., в качеството си на полицейски служители са изготвили съответните докладни записки. Независимо, че тези докладни записки не съставляват годно доказателствено средство по смисъла на НПК, същите са индиция за твърденията от свидетелите и страните факти и обстоятелства, непосредствено след протичане на събитието. При съпоставка на твърденията на ответника Д. и показанията на свидетеля Б., дадени в

съдебно заседание, с изложеното от тях в изготвените докладни записки, не се констатира противоречия, относно фактите и обстоятелствата, свързани с предмета на доказване по делото. Нещо повече, установява се абсолютна еднопосочност относно развилите се събития с участието на жалбоподателя по настоящото дело, което е допълнително основание за кредитиране свидетелските показания на полицейските служители.

Видно от приложената по делото справка от ОД на МВР - Добрич, същата не може да предостави исканите файлове с аудио и видео информация от техническите средства за явно наблюдение, зачислени на служебен автомобил ***** с рег. № ***** с който на 07.11.2021 г. са изпълнявали служебните си задължения полицейските служители Д. П. Д. и СТ. Б. Б., поради изтичане на сроковете им за съхранение в централната компонента на Автоматизирана информационна система „Видеозаснемане на охранителната дейност и пътния контрол“ (АИС ВОДПК). Сочи се, че съгласно чл. 11 от ОТП за работа с АИС ВОДПК, утвърдени със заповед № 8121з-727/14.07.2020 г. на Министъра на вътрешните работи, всички файлове с видео информация от АИС ВОДПК се съхраняват за срок от 30 дни в централната компонента, като след изтичане на този срок автоматично се извършва тяхното заличаване. В тази насока е и справката от Дирекция „Вътрешна сигурност“ към Министерство на вътрешните работи. Тези факти обаче по никакъв начин не дискредитират показанията на свидетелите СТ. Б. Б., ЗДР. АНДР. В. и Р. М. К..

Съдът не кредитира показанията на свидетеля Й. Неделчев Р., дадени в съдебно заседание, тъй като е налице индиция за неговата заинтересованост – същият е съпруг на В. Б. Р., поради което е налице обвързаност и тази обвързаност променя отношенията на свидетеля към фактите, имащи значение за делото. От друга страна показанията на този свидетел се оборват по категоричен начин от показанията на свидетелите СТ. Б. Б., ЗДР. АНДР. В. и Р. М. К..

С оглед на това противоречие, при проведената очна ставка между свидетеля Й. Неделчев Р. и всеки един от свидетелите СТ. Б. Б. и ЗДР. АНДР. В., за съда не възникна ни най-малко съмнение относно достоверността на твърдяното от Б. и В., тъй като както вече бе посочено, показанията им са последователни, логично подредени и безпротиворечиви. Съдът счита, че на обективната истина отговарят именно показанията на СТ. Б. Б., ЗДР. АНДР. В. и Р. М. К., доколкото същите заявяват, че са напълно убедени в

показанията си и с цялото си поведение в административнонаказателното производство дава много точни данни, относно извършеното от жалбоподателя, описвайки обстоятелствата от значение по делото в детайли, като показанията им кореспондират с останалите доказателства по делото. Освен това не е и налице мотив за СТ. Б. Б., ЗДР. АНДР. В. и Р. М. К. да дават неверни показания, доколкото за тях това не би довело до никакви благоприятни последици.

Ето защо, съдът не кредитира показанията на свидетеля Й. Р., като намира същите за поставени в услуга на защитната теза на жалбоподателя.

Изложената фактическа обстановка съдът намира за безспорно установена въз основа на показанията на свидетелите СТ. Б. Б., ЗДР. АНДР. В. и Р. М. К., както и от приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По своята правна същност, издадената от органите на МВР заповед за задържане за срок от 24 часа представлява принудителна административна мярка. Нейната законосъобразност подлежи на съдебен контрол, съгласно чл. 72, ал. 4 от ЗМВР. Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване, регламентирани в общата разпоредба на чл. 146 от АПК. Според нормата на чл. 146 от АПК проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща компетентността на издалия го орган и преценка спазена ли е изискваната от закона форма, материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона.

Съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган и в изискуемата от закона форма.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - ответникът е заемал длъжността младши инспектор към Първо РУ при ОД на МВР - Добрич. Като действащ служител при ОД на МВР (Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи), ответникът се явява полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР. Компетентността на полицейския орган да издава заповеди от вида на оспорената в настоящото производство произтича пряко от разпоредбата на чл. 72 от ЗМВР, съгласно която

полицейските органи могат да задържат лица в хипотезите, изчерпателно посочени в т. 1 до т. 7 на цитираната разпоредба. Конкретно – ответникът Д. П. Д. е притежавал правомощията, визирани в чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР – да задържа лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Следователно, издалият оспорената заповед за задържане полицейски орган, притежава необходимата материална компетентност и не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съдът приема, че оспорената заповед за задържане е издадена в предписаната в чл. 74, ал. 1 от ЗМВР писмена форма и съдържа посочените в ал. 2 от същата разпоредба задължителни реквизити, като са спазени и разпоредбите на чл. 74, ал. 3 и ал. 6 от ЗМВР. Заповедта за задържане на лице по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР по съществото си е заповед за прилагане на принудителна административна мярка. Същата следва да има минимално съдържание, предписано в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, което в разглеждания случай е налице - посочени са името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта, данни, индивидуализиращи задържаното лице, датата и часът на задържането и т.н., като е посочено и правото да обжалва законността на задържането. В заповедта е посочено и правното основание за постановяването ѝ, както и фактическите обстоятелства, предпоставили издаването ѝ – „след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба“. Фактическите съображения в заповедта се допълват в съпътстващата я докладна записка, приложена към административната преписка, в която фактическите обстоятелства, дали основание за задържането са подробно описани, поради което не е налице нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Обстоятелството, че докладната записка е изготвена след издаване на заповедта за задържане, не обосновава извод за липса на мотиви, тъй като не съществува пречка такива да бъдат изложени след издаването на административния акт, в друг документ към изпратената административна преписка, щом изхождат от същия орган. Това разбиране е в съответствие с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на Върховния съд, съгласно което неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните съображения за издаването му се съдържат в документ, предхождащ

издаването на акта или в последващ такъв. В този смисъл е и константната съдебна практика (Виж: Решение № 3644 от 30.03.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3062/2015 г., V о., Решение № 9423 от 2.08.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3456/2015 г., V о., Решение № 7486 от 22.06.2016 г. на ВАС по адм. д. № 7331/2015 г., V отд. Изложеното становище се споделя и в практиката на ВАДМС, като в тази насока са напр. Решение № 2012 от 28.10.2019 г. на АдМС - Варна по к. а. д. № 2404/2019 г., Решение № 176 от 15.02.2021 г. на АдМС - Варна по к. а. н. д. № 2481/2020 г. и др.)

Следва да се отбележи, че предвид ограниченото свободно място, предвидено в утвърдената бланка на заповед за задържане, е на практика невъзможно подробно описване в нея на фактическите основания за задържането, а такива по необходимост следва да бъдат изложени в отделен документ. Да се приеме обратното би означавало всички издадени заповеди за задържане да бъдат счетени за незаконосъобразни поради ненадлежно описание на съответните фактически основания, а това очевидно противоречи на разума и на обществената необходимост полицейските органи да са в състояние да изпълняват професионалните си задължения.

В тази връзка следва да се изтъкне и че в Решение № 16507 от 4.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7097/2019 г., VIII о., постановено по аналогичен случай, изрично се приема, че обжалваният административен акт съдържа надлежно посочване на фактическите основания за задържането, с изписването в заповедта на текста: „след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба“.

Предвид изложеното съдът намира, че разглежданият административен акт е издаден от компетентен орган и в установената форма, като не се констатира наличие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването му. При това положение, с оглед разпоредбата на чл. 146 от АПК, съдът следва да извърши преценка допуснати ли са противоречия с материалноправните разпоредби и има ли несъответствие с целта на закона.

Настоящият състав намира, че оспорената заповед за задържане е издадена в съответствие с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Предназначението на разпоредбата на чл. 72, ал.

1, т. 2 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед за задържане, е да се предостави възможност на полицейските органи да изпълнят задълженията си по служба, дори когато отделни лица съзнателно им създават затруднения. Задържането на тези лица, които и след предупреждение не преустановяват възпрепятстващото изпълнението на полицейските функции поведение, има за цел да отстрани пречките пред полицейския орган и да му даде възможност да изпълни възложените му задачи. Задържането в този случай няма за цел да санкционира лицето, извършващо тези действия, а представлява временна мярка, премахваща възникналата пречка съобразно със законовоопределената цел по чл. 22 от ЗАНН. В този смисъл е и константната съдебна практика (Виж: Решение № 1027 от 24.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 5928/2017 г Решение № 11556 от 2.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 4928/2017 г Решение № 2463 от 20.02.2019 г. на ВАС по адм. д. № 5227/2018 г., V о.).

За да бъде задържано лице на посоченото основание е необходимо да са изпълнени две предпоставки: 1. полицейският орган да изпълнява свое задължение по служба и 2. лицето, въпреки че е надлежно предупреждено, съзнателно да пречи на органа на изпълни служебните си функции.

В случая безспорно са налице посочените предпоставки. Полицейският орган е изпълнявал свое задължение по служба, вменено му с разпоредбите на ЗМВР. Чл. 6 от ЗМВР регламентира основните дейности на органите на МВР, сред които е и административнонаказателна дейност. От своя страна нормата на чл. 30, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, предоставя право на полицейските органи да извършват проверки на документи и на място. В конкретния случай полицейските служители са извършвали дейност по установяване на обстоятелства около констатирано от тях административно нарушение, като за целта са счели за необходимо да извършат проверка на личните документи на жалбоподателя с цел установяване на самоличността му. Жалбоподателят обаче е възпрепятствал извършването на проверка на документи и на място – въпреки многократните покани, същият категорично е отказал да представи исканите документи и не е изпълнявал устно дадените му разпореждания. След надлежно предупреждение и след отправено устно разпореждане жалбоподателят не е преустановил поведението си, а е продължил съзнателните си действия, насочени към осуетяване изпълнението на служебните задължения на органите на реда да извършат проверка на

съответните документи и да изяснят фактическата обстановка около констатираното от тях административно нарушение, респективно - съставяне на протокол за полицейско предупреждение. Така описаната обстановка наложила ограничаване на свободното му предвижване чрез използването на помощни средства (белезници), без което е било затруднено изпълнение на служебните им задължения. Приложената мярка е адекватна и навременна, доколкото е преустановила намесата и е съответствала на упражненото въздействие по сила и противодействие. В изложената насока е и съдебната практика - в цитираното по-горе Решение № 16507 от 4.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7097/2019 г., VIII о., се приема, че въззивният съд правилно е приел, че полицейският орган е изпълнявал свое задължение по служба, вменено му с разпоредбите на ЗМВР, като е предприел извършване на проверка на документи. Изрично се приема също, че са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР за задържането на жалбоподателя, тъй като същият първоначално не се е подчинил на полицейско разпореждане да представи документ за самоличност и се е опитал да избегне полицейската проверка, като след като бил надлежно предупреден, не изпълнил отправеното му предупреждение.

Предвид изложеното, правомощието на органа да наложи мярката по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е упражнено законосъобразно - при реализиране на визираните в закона предпоставки.

На следващо място, според принципа на законността, закрепен в нормата на чл. 4, ал. 2 от АПК, административни актове се издават за целите, на основанията и по реда, установени от закона. А според принципа на съразмерността (чл. 6, ал. 2 от АПК), административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В случая, предвид конкретните факти, обусловили задържането, същото не се явява самоцел, а е в съответствие с целта на закона - премахване на създаваните от жалбоподателя пречки на полицейските органи да изпълнят задълженията си по служба. Спазен е и принципът на съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията, тъй като издаването на заповедта е било единствения начин органът да може да изпълни служебните си задължения, а и задържането е продължило само пет часа. Мярката е приложена съобразно нормативните изисквания и наложените ограничения са с оглед постигане на

предвидените в закона цели, поради което е налице пропорционалност на държавната принуда, а по този начин са спазени и условията, предвидени в международните актове, като доводите в обратна насока са неоснователни.

Задържането фактически е започнало от момента на изявлението на полицейския орган, че жалбоподателят е задържан и е предприето ограничаване на правото му на свободно предвижване чрез използването на помощни средства – белезници. Съгласно чл. 13 от Инструкция № 8121з-78 от 24 януари 2015 г., срокът за задържане на лица по реда на ЗМВР започва да тече от момента, в който е ограничено правото им на свободно придвижване, като точният час се отбелязва в заповедта за задържане независимо от времето на нейното фактическо издаване. Самата заповед представлява привеждане в изискуемата по закон писмена форма на едно правно действие, предприето от служител на МВР в хода на изпълнение на дадените му правомощия. Именно за изпълнението на формалните изисквания по вече осъщественото задържане е била налице необходимост от отвеждането на лицето в районното управление, където е била оформена обжалваната заповед.

Следва да се отбележи също, че при осъществяване на правомощията по чл. 72 от ЗМВР полицейските органи действат при условията на оперативна самостоятелност, при което контролът на съда се свежда до критериите, очертани в чл. 146 от АПК (в какъвто смисъл е напр. Решение № 462 от 7.03.2016 г. на АдмС - Варна по адм. д. № 3889/2015 г.). Предвид формираните изводи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на материално-правните и процесуални разпоредби, и в съответствие с целта на закона, същата се явява законосъобразна, което обуславя и неоснователността на подадената жалба. Без правно значение са възраженията, че са използвани физическа сила и помощни средства, както и, че са били причинени телесни увреждания, тъй като те не касаят законността на издадената заповед, а евентуално могат да бъдат предмет на различно производство. В цитираното Решение № 462 от 7.03.2016 г. на АдмС - Варна по адм. д. № 3889/2015 г. се посочва изрично, че подобни възражения касаят не законосъобразността на издадения административен акт за задържане на лицето, а действията по неговото изпълнение. След като сочените нарушения са такива, свързани с изпълнението на заповедта, а не със нейното издаване, съдът не следва да ги обсъжда в настоящото производство. Действията,

извършени в изпълнение на заповедта не могат да бъдат преценявани при проверката на нейната законосъобразност. (В тази насока са Решение № 7594/2007 г. на ВАС, Решение № 4570/2010 г. на ВАС, Решение № 4763/2007 г. на ВАС и др.).

От данните по делото се установява, че жалбоподателят е считал действията на полицейските служители за незаконосъобразни. Според разпоредбата на чл. 64, ал. 4 от ЗМВР обаче разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение, или застрашават живота или здравето му. Жалбоподателят е възприел ответника като полицейски служител, като същевременно разпорежданията да представи личната си карта по никакъв начин не попадат в хипотезите по чл. 64, ал. 4 от ЗМВР, при които разпорежданията могат да не бъдат изпълнявани. Поради това той е бил задължен да изпълни дадените му разпореждания, като при несъгласие е следвало да оспори тяхната законосъобразност по установения за това ред. Несъгласието с извършваните от полицейските органи действия поради определени лични разбирания по никакъв начин не освобождава гражданите от задължението по чл. 64, ал. 4 от ЗМВР и не обуславя правомерност на действията на жалбоподателя.

С оглед изложеното, настоящият състав намира, че заповедта е материално законосъобразна, при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същата съответства на целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото разноси не следва да бъдат присъждани, тъй като не е направено съответно искане за това от страна на ответника.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Б. Р., ЕГН *****, с адрес: *****, против Заповед за задържане на лице с рег. № 1717зз-553/07.11.2021 г., издадена от Д. П. Д. – младши инспектор към Първо РУ при ОД на МВР – Добрич, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР ѝ е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд Добрич в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____